

само на жена си казваше „мари“.

Вода ли му потрѣба, ще извика: — я дай вода, мари!

Ще ходятъ ли нѣкжде — запитва: — да тръгваме ли, мари?

А това „мари“ душеше младата жена и всѣкога кога ѝ се отдаваше, чукаше соль по главата на мъжа си. За туй пъкъ Петко Мъглата още повече се инатѣше и като че още по-срамно му ставаше да произнесе името на жена си.

Царка подири дарето и го донесе на Павла.

— Ха сега една пѣсенъ, че..

Павелъ подхвжрли леко дарето нагоре, посрещна го съ палець и като го завърте запѣ.

„Стъпилъ Добри,
Стжпилъ Добри
На бѣлъ мермеръ камъкъ“.